

VEERA
NIEMINEN

LAUMAANTUMIS-
ILMIÖ

TAMMI

Veera Nieminen

LAUMAANTUMIS-
ILMIÖ

TAMMI

HELSINKI

Lämpimät kiitokset Kansan Sivistysrahastolle,
joka mahdollisti yhden naisen kirjoitusretriittini
Espanjan Cádizissa.

1. painos

© Ihaamaa ja Tammi 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-8625-9

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@tammi.fi

1

Minun ja hevosenostaja Renatan viestien välissä on liian pitkä tauko. Sellaista ei saisi tapahtua, ei deittaillessa, mutta ei varsinkaan hevoskauppaa tehdessä.

Tiedän jo, että olen menettänyt lupaavalta vaikuttaneen ostajaehdokkaan, mutta niin kuin aikoinaan deittaillessakin, keksin vastaamattomuudelle epätoivoisia selityksiä. Ehkä Renatan sisko, lapsi tai kakadu sai juuri sairauskohtauksen? Ehkä hänen SIM-korttinsa lukittui, ja hän etsii nyt epätoivoisesti PUK-koodia? Tai ehkä hän on vain kadottanut puhelimensa, tiputtanut sen vaikka heinäpaalin taakse?

Todellisuudessa Renatalta on hukassa vain ostohousut.

Tunnin päästä tulee viesti: *Vielä kysyisin, että onko se hyvä klipata?*

Miksi vielä kysyt, Renata? Ilmoitit juuri äsken, että ostat hevosen. Vastasin kysymällä, että järjestätkö itse kuljetuksen vai järjestänkö minä. Järjestetään nyt se kuljetus, niin voit itse kokeilla onko se hyvä klipata. Minä en ole kokeillut. Olen kertonut sinulle, että hevonen on kiltti hoitaa, ratsastaa ja kuljettaa. Tuskin se yhdestä karvanajokoneesta hulluksi tulee.

En osaa sanoa, ei ole meillä ollessa klipattu, vastaan, vaikka on täysin selvää, että jokainen tämän jälkeen lähettämäni viesti on turha. Renata on tullut katumapäälle, kun hevosienostokiiman sumentama pää on ehtinyt saada hiukan happea. Hän etsii selvästi mitä tahansa syytä vetäytyä kaupoista.

Selaan myynti-ilmoitukseni esiin netistä. Onneksi en tällä kertaa ehtinyt poistaa sitä siinä vaiheessa, kun kuvittelin, että kaupoista oli jo sovittu. ”En osaa sanoa onko rauhallinen klipata, ei ole klipattu meillä”, lisää esittelytekstin perään. Edellisen ostajaehdokkaan jälkeen tekemäni lisäys kuuluu ”ei osamaksua”. Sitä edellisen ”arvonlisäveron osuus ei ole neuvoteltavissa”. Kohta joudun varmaan maksamaan myyntisivustolle ekstrapäivämyynti-ilmoitukseni pituudesta.

No sitten en kyllä uskallakaan ostaa sitä, Renata viestittää. Voisin vastata, että on olemassa lääkkeitä, joilla arkoja hevosia voi rauhoittaa ennen klippaamista. Mutta en vastaa, koska en halua edes vihjata, että Tammukka olisi arka. Ja edelleen, se olisi turhaa. Voisin luvata vaikka vuoden rauhoittavat kaupan päälle, mutta Renata ei halua ratkaisua mahdolliseen klippausongelmaan. Hän haluaa perua kaupat.

Tajuan, että kaikki alkaa taas alusta. Joudun jälleen odottamaan seuraavan ostajan yhteydenottoa. Kerron viesteillä kaiken saman, mitä myynti-ilmoituksessakin, ja paljon lisää. Kuuntelen, kun hän puhuu itsestään puoli tuntia, lapsistaan kolme varttia, koiristaan vartin ja edellisistä hevosistaan vähintään tunnin. Ostaja ei tajua, ettei hän ole myymässä minulle mitään. Ei minua kiinnosta hänen elämänsä tai se, millaisiin puitteisiin hevoseni olisi tulossa.

En usko ihmisten puheisiin, vaikka he jaarittelisivat koko päivän. Vasta vuoden päästä voin todeta, oliko koti hevoselle sopiva vai ei. Hevosien myyminen on valitettavasti aina riski, joka on vain otettava, jos ei halua lopettaa tervettä mutta itselle tarpeetonta eläintä. Samoin hevosien ostaminen on riski, joka toisen osapuolen on uskallettava ottaa. Nykyään todella harva tuntuu kykenevän siihen.

Kaiken pitäisi olla varmaa. Jos ostajan edellisellä hevosella on ollut mahahaava, hän haluaa varmistaa, ettei tällä uudella ole. *Onko sen maha tähystetty*, edellinen ostaja kysyi. Sanoin, etten yleensä teetä satojen eurojen tutkimuksia oireettomille hevosille. *No voisiko sen tähystää ennen kuin tulen katsomaan sitä?* Kerroin, että kyllä sen voisi tähystää, jos hän voisi maksaa tähystyksen. Ei hän voinut. Eikä hän sitten koskaan tullut katsomaan hevosta, koska mahahaavan mahdollisuutta ei ollut poissuljettu.

Renatalta tulee uusi viesti. Se alkaa selityksellä siitä, miksi hevonen täytyisi uudessa kodissaan klipata, ja jatkuu kuvauksella hänen selkäongelmistaan, joiden takia hän ei siedä äkkinäisiä liikkeitä. Viesti on niin pitkä, että sen alareunasta pitäisi klikata ”lue lisää”, jos haluaisi lukea lisää. En halua. Kirjoitan vain vastauksen: *Joo. Heippa!*

En minä kirjekaveria halunnut, halusin vain myydä hevosien. Ja haluan edelleen, mutta voimani alkavat ehtyä kesken prosessin.

Kaikkein eniten haluaisin, että Tuukka tulisi kotiin. Haluaisin haukkua hänelle hevosienostajia. Haluaisin haukkua kaikkia riskinotto-kyvyttömiä, liian rationaalisia ihmisiä. Tuukka kuuntelee aina rauhassa eikä koskaan keskeytä, kun pauhaan. Hän tekee ilmeitä. Hän irvistelee,

pyöräyttää silmiään ja hymyilee tarinoideni taitekohdissa, mutta ei koskaan sano mitään väliin. Kun olen lopettanut, hän kysyy, jos on kysyttävää, ja kommentoi sitten kerto-
maani. Tuukka osoittaa olevansa aina minun puolellani, vaikka ei ehkä olisikaan samaa mieltä. Ei siksi, että pelkäisi minun suuttuvan, jos hän ei myötäile ajatuksiani, vaan siksi, että hän kokee tärkeämmäksi tukea minua kuin tuoda omaa kantaansa esiin. Hän on minun itkumuurini.

Tuukka on itse rationaalinen ja harkitseva ihminen. Silti hän kuuntelee, kun mellastan, että ihmisillä ei ole lainkaan riskinottokykyä. Ja hän hymyilee, kun paasaan, ettei kaikkea elämässä voi vaan suunnitella niin tarkkaan. Ettei ikinä ehdi elää, jos vatuloi joka ikisen päätöksen kanssa viikkotolkulla!

Tuukka ei itse tee hätiköityjä päätöksiä. Hän ei tee hätiköityjä päätöksiä edes rakastuneena, mikä oli mielestäni järkyttävää seurustelumme ensimmäisinä kuukausina. Tai no viikkoina. Sekunteina. En ymmärtänyt, miksi hän ei vain muuta luokseni saman tien ja osta kihloja. Epäilin, ettei hän ehkä sittenkään ole rakastunut minuun, koska muuttopäätöksessä tuntui kestävän ja kestävän. Lopulta-
han siinä kesti lähes kolme kuukautta, mutta minulle se oli pitkä ja turhauttava, vuosisadalta tuntunut ajanjakso.

Tuukka ei taatusti koskaan ostaisi hevosta, vaikka sellaisen haluaisikin, koska hevosen ostaminen vaatii tietynlaista hulluutta. Ja jos hän alkaisi hieroa kauppoja, hän olisi juuri sellainen ostajaehdokas, joista olen nyt valittanut monta viikkoa. Päättämätön. Hevosenostajan roolissa Tuukka olisi kammottava, mutta puolisona hän on mitä rakastettavin.

Hän tulee vasta huomenna kotiin.

Alan haravoida tallin pihaa. En siksi, että se olisi erityisen sotkuinen, vaan koska minun pitää purkaa turhautumistani johonkin. Pian sataa joka tapauksessa lunta, joten heinän rippeiden voisi vain antaa unohtua hangen alle.

Turhaudun siitä, että suunnitelmani eivät etene. Minun pitäisi saada myytyä hevonen, joka ei käyttäytymisensä takia sovi pihattolaumaan eikä ole enää turvallinen tädinkuljetin maastovaelluksilla. Se on ryhtynyt diktaattoriksi, joka ei siedä lähelläan muita tammoja. Ruunat se kelpuuttaa vain hädin tuskin. Olen syöttänyt sille kaikki mahdolliset yrttiseokset, Happy Mare, Easy Mare, Lovely Mare, eikä siitä ole silti tullut yhtään onnellisempi eikä iisimpi eikä rakastettavampi. Se on lohikäärme.

Tiedän jo, että aion hankkia Tammukan tilalle hauskanlupsakan, asiakaspalveluhenkisen ruunan, mutta en voi ostaa sellaista ennen kuin saan hapannaaman myytyä. Minulla ei ole sitä kuuluisaa *puskurirahastoa*, koska olen talliyrittäjä. Puskuriksi riittää tieto siitä, että heinän-toimittaja ei yleensä karhua saataviaan kahteen kuukauteen. Se ei nyt aivan riitä hevosen ostoon.

Talliin pitäisi myös saada uudet täysihoitoasiakkaat kahden pois lähteneen tilalle. Olin jo päättänyt, etten ota uusia. Päätin, että lataan mieluummin vaikka eroottisia videoita itsestäni OnlyFansiin kuin kuuntelen yhdenkään uuden tulokkaan murheita ja toiveita. Mutta katsottuani tarpeeksi monta kertaa peiliin ja pankkitililleni, olen nyt päättänyt toisin. Aion edelleen ansaita rahani sillä, minkä osaan, eli hoitamalla toisten ihmisten hevosia.

Nyt kun kaksi aavistuksen verran kuormittavaa asiakasta on vienyt hevosensa toisaalle, tallilla on vallinnut

niin mukava henki, että en muista viikkokausiin tarvinneeni hengitysharjoituksia tai muitakaan mielenhallintamenetelmiä, kuten äkkikänniä. Ymmärsin aina, että Tiimari oli rasittava, mutta hevosensa kuivikkeisiin hukuttavan Emmen kuormittavuutta en oikeastaan tajunnut ennen kuin hän lähti. Pikkuhiljaa olen voimaantunut ajattelemaan, että kaksi asiakasta lisää ei olisi välttämättä huono asia.

Tiedän löytäväni halukkaita tulijoita saman tien kun vain ilmoitan, että paikkoja on vapaana. Mitä taas en voi tehdä, koska kahden tyhjän karsinan välinen seinä vaatii hitsausta. Kumpakaan niistä ei voi vuokrata ennen kuin seinä on kunnossa.

Tuukka sanoo osaavansa hitsata mutta ei suostu tekemään sitä, koska hänellä ei ole tulityökorttia. Sanoin, ettei minullakaan ole hygieniapassia, ja silti paistan vaellusasiakkaille kodalla lettuja. Se ei auttanut.

– Jos sun talli palaa, niin mikään vakuutus ei korvaa sitä, hän sanoi.

– Jos se syttyy palamaan, niin nappaa ne hitsausvehkeet ja juokse ulos. Mistä kukaan tietää, että siellä on hitsattu? Heitetään joku tupakannatsa sinne perään, yritin.

– Ei mulla ole hitsausvehkeitä. Eikä tupakkaa. Pyydä jooko joku muu.

– Okei.

– Sellainen, jolla on tulityökortti, Tuukka täsmensi ja katsoi minua tuiman isällisesti.

– Joo joo.

Ilmeisesti ainoa ihminen tällä kylällä, jolla on tulityökortti ja hitsausvehkeet, on Einojaatinen. Hänellä on

autokorjaamo, sellainen perinteinen mekaanikon verstaas. Pyysin häntä joskus nollaamaan moottorin vikavalon autostani ennen katsastusta. Einojaatin kysyi, että onko moottorissa jokin vika. Sanoin, että ei ole, mutta valo palaa ja se pitäisi saada sammumaan.

– Einojaa, en mä sitä sitten voi korjata, jos ei siinä ole mitään vikaakaan.

Jankkasin, ettei mitään tarvitse korjata, vaan ainoastaan nollata vikakoodi, jotta valo sammuu kojetaulusta.

– Einojaa, sun pitää sitten viedä se Viksukselle vaikka.

Tajusin siitä, ettei Einojaatisella ole laitetta, jolla voi lukea vikakoodeja. Ymmärsin myös, miksi korjaamon piha on täynnä traktoreita ja museoikäisiä ajoneuvoja. Eikka on niin sanottu vanhan liiton autonkorjaaja. Hän korjaa niitä työkaluilla, ei ohjelmoimalla.

En muista mikä on Einojaatisen oikea nimi. Einojaa, se saattaa muuten olla Kari. Kukaan ei käytä sitä.

Kävin reilu kuukausi sitten Einojaatisen verstaalla. Vein sinne yhdet kottikärryt, joista oli irronnut akseli pyörineen.

– Einojaa, tämä on aika nopee homma. Hitsaan noista vanhoista kohdista kiinni ja lisään vahvikepalat tuohon noin, mies sanoi ja osoitteli nurin päin käännettyjen paskakärryjen pohjaa.

Kysyin onnistuisiko myös karsinoiden väliseinän kehikon hitsaus kotikäyntinä.

– Juu, paitsi... einojaa, kyllä se onnistuu. Katellaan joku sopiva päivä, kun nää kärryt on valmiit, niin tuon sitten samalla ne takaisin.

En kysynyt paljonko hitsaus mahtaa maksaa, en kärryistä enkä väliseinästä. Jos tekijöitä on koko pitäjässä yksi tai kaksi, niin yleensä ei kannata paljon kysellä. En

myöskään kysynyt milloin se ”joku sopiva päivä” mahtaisi olla.

Se päivä ei koittanut ainakaan seuraavaan kahteen viikkoon.

Inhoan sitä, kun koen hoitaneeni jonkin asian, mutta muut eivät tee omaa osuuttaan. Olen pyyhkinyt *hoida väliseinä* -kohdan yli to do -listaltani. Ja sitten joudun huomaamaan, että mitään ei tapahdu ja minun pitää hoitaa sama asia uudelleen. Kysyä jälleen Einojaatiselta, tulisiko hän nyt ihan oikeasti hitsaamaan sen väliseinän. Kottikärryistä en ole mustasukkainen, niitä minulla on monet. Pitäköön ne vaikka, kunhan vain tulisi hitsaamaan.

Soitin Eikalle kaksi ja puoli viikkoa sen jälkeen, kun olin käynyt hänen pajallaan. Hän kertoi, että oli juuri ottanut kottikärryini työn alle ja voisi tulla ”alkuviikosta” tuomaan niitä. Lupasi soitella varmistaakseen, että olen kotona, ennen kuin lähtee ajelemaan.

Tuosta puhelusta on nyt mennyt kaksi alkuviikkoa ja kaksi loppuviikkoa. Minun pitäisi taas soittaa Einojaatiselle tai sitten jollekulle muulle. En tiedä kenelle, mutta alan olla valmis kutsumaan heikommankin hitsaajan, jos tämä vain saapuisi paikalle.

En haluaisi kaitsea itseäni noin kaksikymmentäviisi vuotta vanhempaa miestä. Kertoa hänelle kuin äiti, että jos lupaa tehdä jotain, niin se on sitten myös tehtävä. Tunnen myötähäpeää hänen puolestaan, koska kuolisin itse häpeään, jos olisin luvannut tehdä jotain jo kuukauden ajan ja joku muistuttaisi minua toisen kerran asiasta.

”Yhdet puheet”, isälläni on tapana sanoa. Jos hän ilmoittaa tekevänsä jotain, hän myös tekee sen silloin, kun on

sovittu. Tämän minä olen isältäni oppinut, ja siksi tällainen einojaakaaminen ei mahdu ymmärrykseeni.

Joka päivä päätän soittaa Einojaatiselle, ja joka päivä myötähäpeäni estää minua tekemästä sitä. Sitten turhaudun siihen, että projekti ei etene. Jokainen päivä, jonka karsinat ammottavat tyhjinä asiakkaista, maksaa minulle rahaa. En halua laskea kuinka paljon.

Harava jättää hiekkaan silmääni tyydyttävää raidallista kuviota. Äiti soittaa.

– Oota, oota, oota, sanon puhelimeen ja alan sitten kaivaa langattomia kuulokkeita taskuistani.

Puhallan niistä enimmän heinä- ja purusilpun ennen kuin tungen ne korviini. Tämän pitäisi vapauttaa minut tekemään mitä vain samalla kun puhun, mutta todellisuudessa napit pysyvät korvissani niin huonosti, että voin touhuta vain hyvin loivin liikkein. Yritän vetää pipon reunaan korvieni päälle.

– Noni, noni, noni. Täällä ollaan.

– Herätinkö mä, äiti kysyy.

Mietitääs, äiti. Kello on puoli kaksitoista. Minä olen hevostalliyrittäjä, jolla on tällä hetkellä hoidettavana kahdeksantoista hevosta ja ohjattavana keskimäärin kaksi asiakasryhmää päivässä. Firman paperityöt teen niinä hetkinä, kun minulla on aamutallissa tuuraaja. Olen nukkunut puolillepäivin viimeksi varmaan silloin, kun asuin vielä teidän nurkissanne.

– Et. Tallin pihaa tässä haravoin. Mitäs sinne?

– Ei mitään ihmeellistä, äiti sanoo äänellä, josta tiedän heti, että onpas jotain ihmeellistä. – Isäs kanssa vaan ajateltiin, että...

”Isäs kanssa ajateltiin” tarkoittaa samaa kuin minä ajattelin, mutta koska en halua ottaa vastuuta siitä, mitä tulen kohta sanomaan, menen isäsi selän taakse seisomaan ja kerron asiani hänen suullaan.

– Mitä? kysyn tarpeettoman kipakasti.

– Isäs kanssa ajateltiin ehdottaa sellaista, että jos me lähdetään joulukuuksi Portugaliin ja...

– Koko kuukaudeksi?

– Joo. Niin voisitko sä ottaa Ripan siksi aikaa?

– En.

Äiti ei sano mitään. Ehkä hän järkyttyi, kun ilmaisin kantani noin jyrkästi. Ehkä hän kelaaja päässään kaikki suunnittelemansa suostuttelulauseet ja miettii, kannattaako mitään niistä edes esittää. Ei kannattaisi.

– No kun me ajateltiin, että siellä sun luona se viihtyisi, äiti yrittää, mutta hänen äänensä on jo valmiiksi lannistunut.

– Joo, mutta sitten täällä ei viihdy kukaan muu, vastaan.

Äiti ei vielä edes tiedä, että täällä asuu ketään muita kuin minä. Olen odottanut sopivaa tilaisuutta kertoa.

– Kun Ripa ei oikein tykkää olla siellä koirahoitolassa, ja kuukausi on aika pitkä aika.

– Se Tuukka asuu nykyään täällä, ilmoitan varoittamatta.

– Ja se on allerginen koirille, valehtelen perään.

– Ahaa, äiti sanoo.

Sävy on täysin tulkitsematon.

– Onko tämä nyt se sama Tuukka, joka oli siellä silloin kesällä, kun Jennica asui sinun luona?

Ai onko? Sukulaistytön vierailusta luonani on kulu-
nut puolisen vuotta, joten tuskin on erikään. Äitini pitää
minua ihan hutsuna.

- On. Sama Tuukka.
- Ja allerginen, äiti toteaa.
- Lievä astma, väitän.

Äiti ei usko sanaakaan, mutta sillä ei nyt ole väliä. Pääasia on, että se koira ei tule tänne. Minulla ei ole mitään koiria vastaan, mutta Ripa on elukka, joka haukkuu aivan kaikissa tunnetiloissa, mitä sillä on. Ja sillä on paljon tunnetiloja. Se haukkuu kimeällä äänellä, joka kimpoilee seinistä, ja jos sitä komentaa, se hermostuu ja haukkuu vielä kimeämmin.

Arvio siitä, että koira viihtyisi minun luonani kuukauden ajan, on myös väärä. Se aistisi minussa väreilevän ärtymyksen ja stressaantuisi siitä kuoliaaksi. Ylipäätään sellainen päätelmä, että jos jollakulla on maatila, niin kaikki eläimet viihtyvät siellä, on virhearvio. Ja on harhakuvitelma olettaa, että jos jollakulla on eläimiä, niin hän haluaa aina vain lisää eläimiä.

En ole koiraihminen. En ole myöskään kissaihminen, vaikka minulla yksi hiirenloukkuna onkin. Olen hevosihminen. Tuokaa minulle kuukaudeksi hevonen, se on ihan okei.

– Voisit tulla sen Tuukan kanssa joskus käymään täällä, äiti sanoo. – Ne tulisi varmaan isän kanssa hyvin toimeen. Sehän myy niitä kalastustarvikkeita?

Mietin mistä äiti on tietonsa saanut, koska minä en ole ikinä kertonut vanhemmilleni, mitä Tuukka tekee työksseen. Serkkuni Ilmarin vaimolle Maaretille ehkä, lainateini Jennican äidille, mutta en muille. Tai ehkä vain Jennicalle, joka on kertonut omalle äidilleen. Meidän suvussa tieto kulkee aina tehokkaasti. Tosin Maaret ei ole virallisesti enää edes sukua, koska he ovat serkkuni kanssa eronneet.

Vaikka Ilmarin ja Maaretin ero olikin omanlaisensa tragedia, minulle tulee sen ajattelemisesta aina salaa hyvä mieli. Olen aina ollut suvussani se, jota on katsottu vähän säälien. Se, joka ei ole ”löytänyt ketään”. Todellisuudessa olen löytänyt vaikka keitä, mutta myös hukannut heidät kaikki. Naimisiinmeno ei ole käynyt mielessänikään, koska en ymmärrä miksi pitäisi päättää jäädä ikuisesti suhteeseen, joka voi koska tahansa muuttua paskaksi. Nyt olen mielestäni todistanut pointtini. Olen kaiken aikaa ollut serkusporukan fiksuin, koska en ole mennyt naimisiin. Olen aina tiennyt, ettei avioliitto takaa suhteen kestävyyttä, ja Ilmari ja Maaret ovat nyt todistaneet teoriani oikeaksi. Uskoisin, että ”naimaton” on sukulaisten silmissä kuitenkin kunniakkaampi nimike kuin ”eronnut”.

– Joo, pitää tulla joskus sinne. Mutta ei me ainakaan ennen sitä teidän Portugalin-reissua ehditä, sanon.

Eikä uskallettaisi tulla, koska saattaisitte huomata, ettei Tuukka saa koirasta mitään oireita, ja lykkäisitte sen meille lähtiessä kyytiin.

– Mitä Jennicalle kuuluu, äiti kysyy. Minulta.

En minä tiedä, mitä Jennicalle kuuluu. Viestittelen kyllä edelleen hänen kanssaan, mutta jos teini-ikäinen tyttölapsi, jonka olet juuri oppinut tuntemaan, katoaa Britteinsaarille muutamaksi kuukaudeksi, noin viikon päästä et enää tunne häntä. Teinistä tulee taas kuin robotti, joka vastaa kaikkeen ”iha okei” tai ”hyvi”. Hymiöistä voi päätellä enemmän kuin sanoista, muttei niistäkään paljoa. Puhuin Jennican kanssa ehkä kolmesti parin ensimmäisen kuukauden aikana, mutta puhelut alkoivat muuttua niin kiusallisiksi, että olen sittemmin säästänyt meidät molemmat niiltä.

– Ihan hyvää, vastaan koska niin Jennicakin vastaisi.
– Yllättävän kauan se on siellä viihtynyt. Kauemmin kuin täällä.

En tiedä koska aion lakata kilpailemasta serkkujeni kanssa kaikesta. Pidän tätäkin minun ja Ilmari-serkun välisenä kilpailuna. Viihtyykö hänen lapsensa paremmin isänsä ja tämän kodinrikkojabritin luona vai minun vieras-huoneessani. Olen huono häviäjä. Onneksi minulla ei ole sisaruksia. Olisin omistanut koko elämäni sille, että olisin heitä parempi ihminen.

– No mutta sehän on kiva. Aikookohan se mennä siellä johonkin kouluun, äiti kysyy.

– En mä tiedä.

En ole ymmärtänyt edes kysyä Jennicalta mistään opinto- tai urasuunnitelmista. Varmaan siksi, että olen itse ajautunut elämässäni eteenpäin – ja välillä taaksekin – ilman mitään logiikkaa.

Tuntematon numero koputtaa. Haaveilen sen olevan uusi hevosenostaja.

– Soita hei itse sille joku kerta, sanon äidille. – Se varmaan ilahtuisi.

Olkoon tämä kostoni Jennicalle siitä, että hän pitää isästään enemmän kuin minusta. Usutin juuri äitini hänen kimppuunsa.

– Mun pitää nyt lopettaa, joku soittaa.

Sohlaan hetken punaisen ja vihreän luurin kuvien kanssa ja huomaan katkaisseeni molemmat puhelut. Olen lyönyt jollekulle luurin korvaan ja minun on pakko soittaa takaisin selittääkseni, etten tehnyt sitä ilkeyttäni vaan tyhmyyttäni.

Puhelimeen vastaa nainen, joka ilahtuu kovasti siitä, että soitin viipymättä takaisin.

– No hei, sellaista asiaa kyselisin, että myytkö sä lahjakortteja noille hevosvaelluksille?

– Joo, totta kai. Voin tulostaa ihan paperisen kortin tai sitten laittaa sen sähköpostilla.

– No kiva! Voiko sen tehdä niin, että siinä lukee vain: oikeuttaa kahden tunnin retkeen? Ettei siinä näy sitä summaa. Kun musta se tuntuu aina vähän samalta kuin jättäisi hintalapun kiinni lahjaan.

– Hyvä pointti, en ole koskaan ajatellut tuota. Mutta joo, voin tehdä sellaisenkin, lupaan ja vien haravan tallin seinustalle.

– Hienoa! Tää tulis mun kummitytölle synttärilahjaksi. Hänen vanhemmat voi sitten valita, milloin tuovat tytön sinne, kun mä itse asun kauempana, nainen selittää.

– Sehän menee sitten näppärästi. Minkä verran tämä sinun kummityttö on ratsastanut?

– Useamman vuoden, hän on jo ihan kokenut ratsastaja.

– Okei. Hei odotatko hetken, niin mä kipaisen tohon sisälle ja otan sun yhteystiedot? Voin laittaa sulle kortin ja laskun tulemaan samalla kertaa. Laitanko mä ne vanhalla postilla vai sähköisesti, kysyn samalla, kun yritän hölkätä huohottamatta kotiovelleni.

– Laita vain sähköpostilla. Mä en ehdi varmaan edes sinne synttäreille, niin lähetän sen eteenpäin tytön äidille. Saavat tulostaa sen sitten itse.

Yritän potkia kenkiä jalasta eteisessä, luovutan ja harpon hiekkaisin askelin keittiön pöydän ääreen.

– No niin, sanon, kun saan kynän ja pankin kirjekuoren käsiini.

– Sähköposti on krisuseelaviivakuosmanenäthotmail-pistecom. Siis ceellä.

– Ai Cuosmanenko?

– Ei kun Crisu. Ja sitten vielä se cee.

– Niinku pelkkä C vai cee ee ee?

Miksen niinku pyytänyt tätä ihmistä laittamaan yhteystietojaan viestillä?

– Pelkkä C, eli Crisu ceellä ja sitten perään vielä cee.

Luulen päässeeni jyvälle. Toki vain nimen kirjoitus-asusta. Sitä en edelleenkään ymmärrä, että suomalaisiin nimiin tungetaan ceetä, joka kuitenkin lausutaan koo.

– Mikäs lahjan saajan nimi on, niin lisää sen siihen korttiin, kysyn jo valmiiksi hikoillen.

Todennäköisesti Cuccamaaria.

– Rosalina, nainen sanoo. – Ja voisko siihen vielä laittaa vaikka, että hyvää syntymäpäivää kuusivuotiaalle?

Niin että mitä?

– Siis...

Tuijotan ulos keittiön ikkunasta. Pihakeinu pitäisi taas maalata. Helteellä ei koskaan jaksa ja sateella ei voi. Sopivaa välimallin keliä on kesällä vain harvoin. Tosin ei siinä kukaan koskaan istukaan, mutta harmaantunut keinu on ruma katsella ikkunasta samalla kun miettii, että onko tämä pilapuhelu vai oikea asiakas.

– Siis onko tämä lahjakortin saaja kuusivuotias, kysyn tasaisimmalla asiakaspalvelunuotillani.

– Ei vielä, mutta ensi sunnuntaina, kummitäti sanoo ylpeänä.

– Tuota kun meillä ratsastusretkien alaikäraja on kaksitoista vuotta, ja silloinkin pitää olla useamman vuoden

verran ratsastuskokemusta, sanon ja tavoittelen pahoittelevaa sävyä.

– Ai, Crisu sanoo. – Sitä ei lukenut missään.

– Kyllä se itse asiassa lukee tallin nettisivuilla, mutta ehkä tieto on vähän huonosti näkyvillä siellä, jatkan edelleen pahoittellen, vaikka tiedän, että retkille pääsyn ehdot on listattu selvästi etusivulla. – Se ikäraja on ihan turvallisuuskysymys. Meillä on kuitenkin isot hevoset, joilla ratsastetaan tuolla maastossa. Ratsastajalla on pakko olla jo vähän kokoakin, että hän pystyy varmasti hallitsemaan hevosen kaikissa tilanteissa.

Viittaaan kokoon, koska en halua väittää, ettei esikouluikäinen Rosalina muka olisi tarpeeksi taitava ratsastaja.

Crisu on ymmärtävinään, mutta ei varmasti ymmärrä. Kehotan häntä iloisesti palaamaan asiaan kuuden vuoden kuluttua ja päätän puhelun. Sitten katson taas keinua. Katson sutattua kirjekuorta ja hiekkaisia kengänjalkia keittiön matolla.

Joskus haluaisin vain työn jostain tehtaasta. Haaveilen esimerkiksi maksalaatikon pakkaamisesta foliorasioihin. Tai kone sen kai tekee, mutta minä voisin katsella kahdeksan tuntia vierestä ja tarvittaessa painaa jotain nappia. Tai voisin seisoa jonkin liukuhihnan päässä pakkaamassa laatikoihin mitä ikinä sieltä hihnalta tulisikaan. Minulla olisi sellainen teippauslaite, jolla teippaisin täydet laatikot kiinni. Ruokatauolla ottaisin taukokuoneen jääkaapista tonnikalakolmioleipäni ja suklaavanukkaani, söisin ne ja palaisin hihnan päähän seisomaan.

Tuollaisessa työssä tietäisi ainakin saavansa palkan tekemästään työstä. Yrittäjänä hukkaa järjettömästi aikaa kaiken maailman Crisu-kummeihin ja myynti-ilmoitus-

ten päivittämisiin ja Einojaatisten patisteluihin. Koskaan ei tiedä johtaako mikään lopulta mihinkään, mitä voisi kutsua rahan tienäämiseksi.

Ja toisaalta en tiedä osaisinko elää niin. Mitä noista työpäivistä jäisi mieleen? Olisiko jokainen päivä edellisen kopio? Jäisikö muistikuvaksi työurasta lopulta vain yksi ainoa päivä, koska samanlaisina toistuvat päivät piilottaisivat aina edellisten muistot alleen?

”Mites töissä?”

”Sitä samaa.”

Minä en koskaan pääse sanomaan, että ”sitä samaa”. Eikä minusta siihen olisikaan. En oikeasti halua tasapaksua. Haluan huippuhetkeni, onnistumiseni, uskottomat kohtaamiseni, pettymykseni, turhautumiseni ja raa’an vitutukseni.

Haluan omannäköiseni päivät, jotka joskus imevät minut tyhjiin, mutta joita haluan kuitenkin kokea aina vain lisää ja lisää.

*Jäätynneiden putkien
sulattaminen sujuu rutiinilla,
rakkaudessa riittää vielä työsarkaa.*

Katri ja Tuukka ovat palanneet yhteen, ja Tuukka on viimeinkin suostunut muuttamaan Katrin luokse hevos-tilalle. Tallyyrittäjällä ei kuitenkaan jää liiemmälti aikaa romantiikalle. Huomiota vaativat paitsi hevoset myös tallin asiakkaat, jotka eivät ymmärrä kohtuuden rajoja. Mutta kuka sanoo, ettei parisuhteen laatuaikaa voisi viettää hakemalla satojen kilometrien päästä heräteostoksena hankittua ruunaa?

Vasta muotoutumassa oleva yhteinen arki muuttuu äkisti, kun oven taakse ilmestyy vieras Lontoosta. Eikä suinkaan yksin. Onko oikein auttaa aina muita, jos se uhkaa romuttaa oman mahdollisuuden onneen?

*Laumaantumisilmiö on Kottikärrykarusellin (2022)
hartaasti odotettu jatko-osa.*

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-8625-9